

Endelig garantiforpligtelsen, hvor der ændres fra 80 til 60 pct., men det ophæves af, at løbetiden på lånene forlænges fra 10 til 15 år. Det giver os heller ingen problemer.

Jeg skal så runde af med en oplysning til De Konservatives ordfører, fru Gitte Seeberg, som sagde, at på et tidspunkt ville det være interessant at vende tilbage og se på støtten til byggeriet i almindelighed.

Jeg er enig i, at det vil være interessant. Vi har faktisk tallene. Vi har dem fra en boligpolitisk redegørelse, som boligministeren afgav i maj måned sidste år, hvor der redegøres for, at det, vi med et misvisende udtryk kalder det støttede byggeri, er det, der får den lille del af støtten, selv om det er dér, støtten gives efter sociale kriterier og i forhold til indkomst – det er dem med de små indkomster, der får støtten – og den gives i forhold til behov, på den måde at boligstøtten jo gives sådan, at hvis man har et lille hus, hvor der ikke er flere rum end personer, får man den store støtte.

Jeg synes, det må være meget interessant for både De Konservative og Venstre og specielt for De Radikale efter udmeldingerne de sidste par dage at kigge på det område, der hedder rentefradraget. Det er fantastisk, at det er det støttede byggeri, der er behovsbestemt og indtægtsbestemt, der hver gang skal holde for, selv om vi ved, at støtten går til det byggeri, der er kendetegnet ved, at jo dyrere hus man køber, jo større indkomst man har, jo mere får man i støtte.

Det ser man væk fra, hver eneste gang vi diskuterer boligstøtten.

Hvis De Konservative og Venstre vil gøre sig den umage at læse den boligpolitiske redegørelse, så kan man se, at støtten i form af rentefradrag er mere end dobbelt så stor til det, vi ikke kalder det støttede byggeri, nemlig til ejerboligbyggeriet, som den er til det støttede byggeri, hvor det oven i købet er behovsbestemt. Det er dog en social uretfærdighed.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg må erkende, at jeg ikke har læst den redegørelse, som SF's ordfører nævnte, for jeg er ny i udvalget. Men én ting vil jeg godt have lov at sige.

Når der overhovedet er behov for, at man støtter det her andelsboligbyggeri – hvis man kan tale om, at der er behov for det – så er det jo, fordi der gælder nogle andre skatteregler på det område. Var det sådan, at man kunne fratække

de renter, som andelsboligforeningen havde på kreditforeningslånet, og kunne renteudgifterne, fradraget, overføres til de enkelte andelshavere, så var det muligt, at man måske slet ikke havde behov for alle de her forskellige støtteordninger.

Det er dér, problemet ligger, og det er dér, forskellen ligger på almindelige ejerboliger og andelsboliger.

Jørgen Estrup (RV):

Da udvalget om de støttede private andelsboligers vilkår afsluttede sit arbejde her i sommer, skete det på en meget utilfredsstillende måde. Uanset at udvalget havde konstateret betydelige problemer for andelsboligforeninger, som var bygget efter 1988, hvor reduktionen af den offentlige støtte satte ind, kunne udvalget ikke enes om forslag til afhjælpning af situationen.

For nogle andelsbolighavere har problemet nærmet sig en stavnsbinding, idet de reelt ikke har kunnet afhænde deres andel. Det skyldes primært, at konkurrencesituationen for nybyggede andelsboliger er blevet stærkt forringet dels af den gradvis reducerede støtte siden 1988, dels af en lang række støtteforanstaltninger indført for ejerboliger efter de mange tvangsauktioner i begyndelsen af 1990'erne.

Men på trods af denne åbenbart forringede konkurrencesituation for andelsboliger, og på trods af at andelsboligen klart har vist sin livskraft som en alternativ boligform ikke mindst for mennesker i pensionsalderen, kunne udvalget ikke enes om at tage fat på problemerne. I stedet var udvalget skueplads for et ideologisk slagsmål. Ikke mindst visse kommuners ønske om at ensrette boligudbudet fik lov til at dominere såvel hensynet til det frie forbrugsvalg på boligmarkedet som hensynet til at hjælpe borgere, der uforskyldt er bragt i vanskeligheder.

Derfor er det desto mere tilfredsstillende, at regeringen nu kommer med et lovforslag, som dels genopretter konkurrenceevnen for de nybyggede private andelsboliger, dels yder et væsentligt bidrag til at hjælpe de foreninger, som er kommet i vanskeligheder siden 1989.

Prisen er en reduktion af andelsboligkvoten fra 3.000 enheder til 1.200, men kvotestørrelsen er stadig højere end det aktivitetsniveau, som har kunnet konstateres i indværende år med de gældende støtteregler.

Der er grund til at understrege, at den del af lovforslaget, som indebærer støtte til andelsboligforeninger med akutte økonomiske problemer, hviler på et usikkert faktisk grundlag. Der